

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 11.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790704208/facsimile.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

dog havt mangen fornoielig Time i det gamle Hummer. – Damen, der holdt den Anden under Armen, græd, og sagde:

Der har jeg levet min bedste Tid.

Aa lad det brænde, sagde hendes Ledsager i en ligegyldig Tone; jeg har assureret. Tilmed, vi ere jo gaaet ud for at opsøge os en anden Vignam, lad saa kun Flammerne udslette Sporet af vor gamle. Men kom, lad os gaae; jeg synes ikke her er fuldkomment komfortabelt.

Ja, lad os gaae, sagde den Yngre; thi som det lader morer man sig med at høre paa os.

Da vil jeg paa det Venskabeligste fraraade Enhver at følge efter os, tilføiede den Forrige i en bestemt Tone.

Det var altfor tydeligt, at disse to sidste Replikker gjaldt mig; jeg følte, at jeg kunde have fortjent dem; men jeg kan ikke ret vel finde mig i, at man troer, jeg lader mig skræmme. Jeg gik derfor hen imod dem, idet jeg sagde:

Uagtet Deres venskabelige Raad vil jeg dog følge Dem, hvis det ikke er Dem beleiligt, strax at forunde mig en Samtale.

Den Yngre foer hen imod mig, saa jeg i en Fart maatte stille mig *en garde*; men den Ældre standsede ham og sagde:

Stille Felix, jeg kjender denne Herre; han er ikke nogen *mouchard*. Tilgiv mig, henvendte han sig derpaa til mig, idet han rakte mig Haanden; havde jeg kjendt Dem strax, skulde jeg ikke have sagt disse Ord. Det var ikke vor Hensigt, at fornærme Dem personlig, og saaledes tænker jeg, at De ikke længere har nogen Grund til at forlænge vor Samtale.

Deres Ord er mig tilstrækkeligt, svarede jeg; men da jeg har den Ære at være kjendt af Dem, saa har De vel ikke længere nogen Grund til at fraraade mig at følge Dem. De yttrede før, at her ikke var komfortabelt.

Han var noget forlegen for Svar, imidlertid begyndte han:

Dersom De kjendte de Omstændigheder, som gjør, at jeg ikke gjerne vil være seet af en vis Person –

O, jeg er aldeles ikke nysgjerrig, forsikkrede jeg; men da jeg tilfældig hørte en Ytring, hvoraf jeg slutter, at De boer i det brændende Huus –

Ja min Herre, sagde han bestandigt forlegen, men dog i en mere bestemt Tone. Dersom De, som sagt, kjendte de Begivenheder, som